



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobkyně: **F. A.**, narozené, státní příslušnost, pobytem v, zastoupené JUDr. Petrem Navrátillem, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Brno, Joštova 4, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 7. 2014, č. j. CPR-9935-2/ČJ-2014-930310-C224,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend ze dne 30. 5. 2014, č. j. KRPB-87135/PŘ-2014-060026, byla žalobkyni za přestupek dle ust. § 156 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. uložena pokuta ve výši 3.000 Kč. Proti citovanému rozhodnutí podala žalobkyně řádné odvolání, o kterém rozhodla žalovaná rozhodnutím ze dne 7. 7. 2014, doručené právnímu zástupci žalobkyně dne 18. 8. 2014, č. j. CPR-9935-2/ČJ-2014-930310-C224, tak, že dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, se napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzuje a podané odvolání se zamítá.

II. Žaloba

Žalobu žalobkyně odůvodňuje následovně:

1.

Žalobkyně podala proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, které odůvodňovala zejména tím, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí např. uvádí: *Žádost o udělení dlouhodobého pobytu za účelem strpění pobytu na území ze dne 11. 3. 2013 byla podána v době, kdy jmenovaná na území pobývala na základě fikce dle ust. § 60 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb. a žádnou další fikce nezaložila.* Správní orgán však neuvádí, jakou další „fikci“ touto úvahou vylučuje, a proč podání žádosti nemohlo založit oprávněnost pobytu v souladu s ust. § 47 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb.

Správní orgán dále uvádí: *Dne 12. 3. 2013 byla podána jmenovanou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu dle ust. § 42a zákona č. 326/1999 Sb., tedy v době, kdy se na jmenovanou vztahovala fikce pobytu na doposud (ke dni 12. 3. 2013) neudělené vízum za účelem strpění pobytu na území dle ust. § 60 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., jak je výše uvedeno. Jmenovaná nebyla oprávněna tuto žádost podat MV ČR, OAMP, ale pouze na příslušném zastupitelském úřadu České republiky v cizině. Dále uvádíme, že jelikož jmenované nebylo dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území nikdy uděleno, nemůže se na ni vztahovat ust. § 47 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb.* Správní orgán však neuvádí žádné vlastní právní úvahy, proč žalobkyně údajně nebyla oprávněna podat žádost na území ČR, když ji k tomu opravňovalo ust. § 42a odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb. Zejména, a to je podstatné, neuvádí vůbec žádné úvahy, proč by se na žalobkyni po zániku dlouhodobého víza za účelem strpění v režimu § 60 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb. jeho neudělením nemělo vztahovat ust. § 47 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. Žalobkyně k této otázce odkázala na rozhodnutí ŘSCP, ze dne 11. 12. 2013, č. j. CPR-10423-3/ČJ-2013-930310-V231, kde tento odvolací orgán ve skutkově i právně podobné situaci zrušil rozhodnutí o správním vyhoštění s tímto odůvodněním: *Na základě uvedeného je zřejmé, že byly splněny obligatorní podmínky vzniku fikce oprávnění pobytu účastnice řízení, neboť platnost povolení k dlouhodobému pobytu uplynula pravomocným rozhodnutím o jeho zrušení. Správní orgán I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí tedy nesprávně uvedl, že podáním žádosti změnu účelu povolení k dlouhodobému pobytu občana 3. státu nezakládalo oprávněnost pobytu účastnice řízení na území České republiky dle ust. § 47*

odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., neboť její předchozí povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky neuplynulo, ale bylo pravomocně zrušeno rozhodnutím správního orgánu OAMP.

2.

Žalobkyně napadá rozhodnutí žalované pro jeho nepřezkoumatelnost a nezákonnost, kterou spatřuje ve skutečnosti, že ačkoliv rozhodnutí správního orgánu I. stupně je prokazatelně nepřezkoumatelné pro absenci uvedení úvah, na základě kterých správní orgán shledal neoprávněnost žalobkyně podat žádost na území České republiky. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí fakticky nezabýval dodržením zákonnosti v řízení před správním orgánem I. stupně a k námitkám žalobkyně uvedl následující.

Žalovaná napadené rozhodnutí tím, že dle jeho názoru vzniklo žalobkyni na základě žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území České republiky dle ust. § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců pouze oprávnění pobytu do doby, než bude rozhodnuto o žádosti o udělení víza dle § 33 odst. 1 písm. c) citovaného zákona. Toto oprávnění vyplývá z ust. § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, které není ve smyslu zákona o pobytu cizinců vízem za účelem strpění pobytu, není ve smyslu zákona o pobytu cizinců vízem za účelem strpění pobytu, ale umožňuje žalobkyni pouze pobývat na území České republiky do doby, než bude o předmětné žádosti rozhodnuto. Žalobkyně k citovanému uvádí, že s názorem žalované není možno souhlasit pro zjevný rozpor se zákonem. Uvedený rozpor spatřuje ve skutečnosti, že dle ust. § 60 odst. 7 citovaného zákona platí, že nebylo-li rozhodnuto o žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území, považuje se jeho další pobyt na území za pobyt na toto vízum, a to až do rozhodnutí o žádosti. Z citované zákonné úpravy vyplývá nesprávnost závěrů žalované, když posoudil pobyt žalobkyně na území nikoliv jako pobyt na vízum.

Žalovaná dále uvedla, že z ostatních podaných žádostí, které žalobkyně učinila dle zákona, nevyplývají žalobkyni žádná oprávnění k pobytu na území dle § 60 odst. 7 ani dle § 47 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., a tudíž zde žalobkyně od okamžiku zamítnutí žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území dle ust. § 33 odst. 1 písm. c) citovaného zákona (tedy od 7. 8. 2013), pobývá neoprávněně. K citovanému žalobkyně odkázala na výše citované námitky uplatněné již v řízení před správním orgánem I. stupně, na jejichž správnosti trvá.

Uvedla-li žalovaná, že rozhodnutí, na které žalobkyně v rámci řízení odkázala, byl v rámci jiného řízení veden v jiné věci, za jiných skutkových okolností a s jinou osobou, když v uvedeném případě účastnice řízení pobývala na území na základě uděleného dlouhodobého víza, které jí bylo pravidelně prodlužováno a byly z její strany splněny zákonné podmínky pro postup podle ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a proto považuje námitku žalobkyně za bezpředmětnou, pak žalobkyně poukázala na výše uvedené, z čeho vyplývá nesprávnost uvedeného závěru žalované. Pobyt žalobkyně do pravomocného rozhodnutí o žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, jak bylo uvedeno

výše, byl pobytem na toto vízum, a proto bylo její postavení obdobné, jako postavení účastnice poukazovaného řízení a podmínky fikce pobytu proto byly splněny.

Nad rámec výše uvedeného poukázala žalobkyně na nesprávný závěr správního orgánu I. stupně i žalované ve vztahu k stanovení doby pobytu žalobkyně na území na vízum. Pokud správní orgány uvádí datum 7. 8. 2013, tedy datum vyhotovení rozhodnutí správního orgánu, pak jde o chybně stanovenou právní moc takového rozhodnutí. Dle názoru žalobkyně je takovéto stanovení počátku doby neoprávněného pobytu žalobkyně na území nesprávné, neboť o žádosti o udělení víza správní orgán nejprve rozhodne a následně o svém rozhodnutí vyrozumí žadatele ve formě informace ve smyslu ust. § 56 odst. 4 předmětného zákona. Přestože jde, co do formální stránky, o zvláštní rozhodnutí, jak judikoval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí pod č. j. 5Ans 5/2011-221, kdy takové rozhodnutí o neudělení dlouhodobého víza nemusí splňovat náležitosti podle § 67 a § 68 správního řádu, **jde stále o rozhodnutí, které nabývá právní moci oznámením**, v souladu s ust. § 73 odst. 1 správního řádu. Samotné rozhodnutí o neudělení dlouhodobého víza je proto pravomocné až samotným doručením informace o neudělení víza dle ust. § 56 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. Jiný výklad by byl v rozporu s principem právní jistoty, a to za zohlednění použití ust. § 60 odst. 7 předmětného zákona, dle kterého se považuje pobyt cizince na území za pobyt oprávněný až do samotného rozhodnutí o žádosti. V souladu s výkladem užitým žalovanou i správním orgánem I. stupně by tak cizinci pobývali na území neoprávněně, aniž by jim tato skutečnost byla známa a mohli na ni účelně reagovat vhodným způsobem, např. včasným vycestováním. S ohledem na výše uvedené je proto zřejmé, že žalovaná i správní orgán I. stupně zcela nepřezkoumatelně a v rozporu s ust. § 2 odst. 1, 2 správního řádu stanovili konec doby oprávněného pobytu žalobkyně na území a tím zatížili řízení a následná rozhodnutí závažnou vadou.

Žalobkyně proto navrhovala, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalované ze dne 7. 7. 2014 ve spojení s rozhodnutím PČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 30. 5. 2014 zruší a řízení zastaví.

Dále žalobkyně žádala, aby soud zavázal žalované nahradit jí vzniklé náklady řízení.

III. Vyjádření žalované

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla následující:

K žalobní námitce č. 1

Podle ust. § 33 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) Ministerstvo vnitra ČR udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, který v době platnosti oprávnění k pobytu, jehož platnost nelze prodloužit, požádal na území o vydání povolení k trvalému pobytu, pokud je k tomu podle § 69 oprávněn a o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území.

Podle ust. § 67 zákona o pobytu cizinců, povolení k trvalému pobytu se po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, pokud tato stížnost byla podána v zákonné lhůtě. Do doby pobytu podle věty první se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba pobytu po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti. Nepřetržitost pobytu na území je zachována, pokud cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu; to neplatí, pokud platnost těchto pobytových oprávnění byla zrušena.

Žalobkyně podala žádost o trvalý pobyt podle ust. § 67 zákona o pobytu cizinců v souladu s ust. § 69 odst. 3 citovaného zákona. Vzhledem k tomu, že žalobkyně podala žádost o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území v době platnosti výjezdního příkazu a do skončení jeho platnosti nebylo o žádosti rozhodnuto, byl počínaje dnem 26. 10. 2011, považován její pobyt na území v souladu s ust. § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, za oprávněný.

Dne 7. 8. 2013 bylo rozhodnuto o tom, že vízum podle ust. § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, žalobkyni uděleno nebylo. Téhož dne byl o této skutečnosti učiněn záznam do spisu. Toto je v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl vysloven v rozsudku č. j. 9As 81/2013-27 ze dne 27. 9. 2013, kdy bylo konstatováno, že dlouhodobé vízum je neuděleno okamžikem, kdy o jeho neudělení správní orgán rozhodne, tedy okamžikem, kdy je do spisu o tomto rozhodnutí učiněn záznam.

K tomu žalovaná uvedla, že na základě žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území České republiky dle ust. § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, s ohledem na podání žádosti o povolení k trvalému pobytu dle ust. § 67 citovaného zákona, žalobkyni vzniklo pouze oprávnění pobytu do doby, než bude rozhodnuto o žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území České republiky dle ust. § 33 odst. 1 písm. c) citovaného zákona. Toto oprávnění vyplývá z ust. § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, které není ve smyslu zákona o pobytu cizinců vízem za účelem strpění pobytu na území České republiky, ale umožňuje žalobkyni pouze pobývat na území České republiky do doby, než bude o předmětné žádosti rozhodnuto.

Z ostatních podaných žádostí, které žalobkyně učinila dle zákona, pro ni nevyplývají žádná oprávnění k pobytu na území České republiky dle ust. § 60 odst. 7 ani dle ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tudíž zde žalobkyně od okamžiku zamítnutí žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území České republiky dle ust. § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (tedy od 7. 8. 2013), pobývá neoprávněně. Aby žalobkyně mohla dosáhnout na tzv. fikci pobytu podle ust. § 47 odst. 2 a podle ust. § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, musí podaná žádost splňovat veškeré zákonné podmínky, což v daném případě žalobkyní splněno nebylo.

K další žalobní námitce pak žalovaná uvedla toto.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu se zákonem a žalovaná přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu stanoveném v ust. § 89 správního řádu a dospěla k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval v řízení v souladu s ust. § 3 a § 50 správního řádu, pro vydání rozhodnutí si řádně opatřil potřebné podklady a zjistil všechny rozhodné okolnosti. Správní orgán I. stupně náležitě zjistil skutečný stav věci a rozhodnutí vydané správním orgánem I. stupně je dostatečně podloženo spisovým materiálem, jsou zde uvedeny důvody výroku rozhodnutí, úvahy, kterými se správní orgán I. stupně řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů tak, jak vyžaduje ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgán postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, tak jak vyžaduje ust. § 2 správního řádu. Z uvedeného tedy žalovaný odmítá žalobní námitku žalobce, že by rozhodnutí žalované bylo nepřezkoumatelné a nezákonné.

Dále žalovaná reagovala ve vyjádření na námitku žalobkyně, která opětovně upozorňuje na skutečnost, že žalovaná rozhodnutím ze dne 11. 12. 2013, č. j. CPR-10423-3/ČJ-2013-930310-V231 ve skutkově i právně podobné situaci rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušila a řízení ve věci správního vyhoštění zastavila. Žalovaná k tomu uvedla, že případ, který žalobkyně nastínila v rámci své žaloby, byl v rámci jiného řízení veden v jiné věci, za jiných skutkových okolností a s jinou osobou. Navíc, což je podstatné, v uvedeném případě bylo rozhodnuto na základě jiných skutkových okolností, neboť v uvedeném případě tato účastnice řízení pobývala na území na základě uděleného dlouhodobého víza, které jí bylo pravidelně prodlužováno a byly z její strany splněny zákonné podmínky pro postup podle ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy byly splněny obligatorní podmínky pro vznik fikce pobytu. Vzhledem k těmto skutečnostem považovala žalovaná tuto námitku za bezpředmětnou.

Pokud se týče žalobní námitky týkající se nesprávného závěru správního orgánu I. stupně i žalované ve vztahu ke stanovení oprávněné doby pobytu žalobkyně na území, tak žalovaná odkázala na stanovisko Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců Jihomoravského kraje ze dne 25. 3. 2014, č. j. MV-113996-3/OAM-2013, ze kterého vycházel správní orgán I. stupně při posuzování oprávněnosti pobytu žalobkyně. Z uvedeného stanoviska, které bylo součástí spisového materiálu v rámci odvolacího řízení, vycházela žalovaná. V dané věci odkázala žalovaná na právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 9As 81/2013-27.

Vzhledem k tomu, že žalovaná neshledala ve svém postupu pochybení, navrhovala zamítnutí žaloby.

Krajský soud ve věci nařídil jednání na den 13. 1. 2016.

Zástupce žalobkyně u tohoto jednání uvedl, že žalobkyně podala nejprve žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci podle § 67 zákona č. 326/1991 Sb. z důvodů její žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

11. 3. 2013 žalobkyně podala žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území ČR a 12. 3. 2013 podala žalobkyně dle ust. § 42a odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území ČR, a to z důvodu, že její manžel i jejich tři děti mají povolen trvalý pobyt na území České republiky.

Dle žalované bylo dne 7. 8. 2013, jak vyplývá z poznámky ve spisu, rozhodnuto o tom, že žalobkyni nebylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území.

Vzhledem k tomu, že dne 11. 3. 2013, v době, kdy žalobkyně oprávněně pobývala na území ČR, podala tato žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění, byla následně oprávněna na základě zákonné fikce oprávněného pobytu podat dne 12. 3. 2013 žádost o dlouhodobý pobyt podle ust. § 42a odst. 1 za účelem sloučení rodiny na území ČR. Následně, po dobu tohoto řízení, je dle názoru žalobkyně pobyt žalobkyně na území ČR oprávněný.

Dále pak zástupce žalobkyně uvedl, že pokud žalobkyně argumentuje v žalobě nesrozumitelností odůvodnění rozhodnutí jak správního orgánu I. stupně, tak žalované, tato argumentace vyplývá z toho, že žalobkyně na jedné straně a žalovaná, ale i prvostupňový správní orgán, mají rozdílný názor na výklad ust. § 60 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb.

V závěrečném návrhu pak zástupce žalobkyně uvedl, že dle jeho názoru provedené důkazy ve správním řízení prokázaly, že je napadené rozhodnutí správního orgánu, založené na závěru o tom, že žalobkyně pobývala na území České republiky neoprávněně, v rozporu se zákonem. Dle mínění žalobkyně bylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně ke dni 12. 3. 2013, tedy v době, kdy pobývala na území ČR na základě fikce strpění pobytu odvozené od podané žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění ze dne 11. 3. 2013, byla oprávněna podat žádost o dlouhodobý pobyt dle ust. § 42a odst. 1 za účelem společného soužití se svými nezletilými dětmi na území ČR. Právě z toho důvodu navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Ze správního spisu, který soud měl k dispozici, bylo zjištěno, že 4. 4. 2014 Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend vydala pod č. j. KRPB-87135/PŘ-2014-060026 Příkaz, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle ust. § 156 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., kterého se dopustila tím, že nesplnila povinnost vyplývající z ust. § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., kdy je cizinec povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak a pobývala v době od dne 7. 8. 2013 do dne 17. 2. 2014 na území bez víza a za spáchání uvedeného přestupku se jí ukládá podle ust. § 156 odst. 4 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. pokuta ve výši 3.000 Kč.

Proti tomuto podala žalobkyně odpor.

Ve spise se pak nachází úřední záznam ze 17. 2. 2014 vypracovaný PČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend, v němž uvedeno, že 17. 2. 2014 v 11.00 hod. se dostavila k označené Policii České republiky žalobkyně, státní příslušnice, trvale bytem, jejíž totožnost byla ověřena dle platného cestovního dokladu, se žádostí o řešení její pobytové situace na území České republiky. Kontrolou uvedeného cestovního dokladu nebylo zjištěno žádné platné vízum, na základě kterého by jmenovaná pobývala na území České republiky legálně. Další kontrolou předloženého cestovního dokladu a lustrací v Cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že v současné době nemá výše jmenovaná žádné platné vízum ani oprávnění k pobytu. Z výše uvedené skutečnosti je zřejmé, že se jmenovaná na území České republiky zdržuje nejméně dne 17. 2. 2014 bez víza, ač k tomu není oprávněna či bez platného oprávnění k pobytu.

Z výpisu z CIS (cizinecký informační systém) bylo zjištěno, že 24. 10. 2011 žalobkyně podala žádost o trvalý pobyt občana 3. státu z jiných důvodů hodných zřetele dle zákona č. 326/1999 Sb., a to o typ rozhodnutí – zjevně právně nepřipustné, rozhodnutí ze dne 10. 2. 2012, nabytí právní moci 29. 7. 2013, stav řízení ukončeno. V poznámce uvedeno, odvoláním zamítnuto rozhodnutí Komise ze dne 25. 7. 2013 MV-45093-5/SO-2012, proti rozhodnutí podána žaloba, usnesení Městského soudu Praha 11A 136/2013, žalobě přiznán odkladný účinek (uvedeno, že datum a čas vygenerování je 17. 2. 2014 v 9:20:21). Dále bylo zjištěno z CIS, že žalobkyně podala 24. 10. 2011 žádost o vízum nad 90 dnů za účelem strpění dle zákona č. 326/1999 Sb., kategorie pobytu – vízum strpění zákon č. 326/1999 Sb., účel – strpění pobytu dle zákona č. 326/1999 Sb. Nepřerušný pobyt od 14. 11. 2011, typ rozhodnutí – nesplnění požadavků, rozhodnuto dne 7. 8. 2013, nabytí právní moci 7. 8. 2013, řízení ukončeno, stav pobytu – nepovolený. V poznámce uvedeno, že dne 14. 11. 2011 vyhotoven záznam o udělení víza dle § 33/1c zákona o pobytu cizinců, vízum nebylo nikdy uděleno ve smyslu ust. § 51/5 zákona o pobytu cizinců. Dne 7. 8. 2013 neuděleno dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Dne 21. 8. 2013 podána žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza – bez odůvodnění = výzva, dne 7. 9. 2013 doplněno, dne 11. 9. 2013 postoupeno Komisi, 20. 11. 2013 doručen spisový materiál spolu se závěrem Komise – je dán důvod k neudělení dlouhodobého víza, nabylo právní moci 16. 10. 2013. Uvedeno, že datum a čas vygenerování je 17. 2. 2014 v 9:20:41.

Z cizineckého informačního systému pak dále zjištěno, že 12. 3. 2013 žalobkyně podala žádost o dlouhodobý pobyt občana 3. státu, žádala o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny, uvedeno, že v daném případě jde o překážku řízení dle § 169 zákona č. 326/1999 Sb., rozhodnutí dne – 30. 9. 2013, bylo podáno odvolání a v poznámce uvedeno – zastaveno dle § 169/8/c zákona o pobytu cizinců. Dne 9. 10. 2013 podáno odvolání, dne 31. 10. 2013 postoupeno Komisi. Uvedeno, že datum a čas vygenerování je 17. 2. 2014 v 09:20:53 h.

Dále se ve spise pak nachází informace z cizineckého informačního systému, z níž vyplývá, že žalobkyně podala 11. 3. 2013 žádost o vízum nad 90 dnů za účelem strpění dle zákona č. 326/1999 Sb., toto vízum nebylo uděleno, rozhodnuto dne 13. 3. 2013, nabytí právní moci 22. 7. 2013, stav řízení – ukončený, stav pobytu – nepovolený. V poznámce uvedeno, žádost za účelem strpění dle ust. § 33 odst. 1 písm. c); vízum neuděleno dle ust. § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., tj. dne 26. 3. 2013 podána žádost o nové posouzení

důvodů neudělení víza za účelem strpění; tj. vízum neuděleno ke dni doručení informace o neudělení víza dne 14. 3. 2013, tj. 28. 8. 2013 doručen spisový materiál z Komise spolu s novým posouzením důvodů neudělení dlouhodobého víza, komise se ztotožňuje se závěrem MV, že existují důvody pro neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění, č. j. MV-39233-7/OAM-2013, nabylo právní moci 22. 7. 2013. Uvedeno, že údaje vygenerovány 17. 2. 2014 v 09:22:25 h.

Ve spise se pak nachází údaje týkající se řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které podala žalobkyně. Ve spise se pak nachází záznam pořízený 17. 2. 2014, z něhož vyplývá, že tohoto dne byl proveden důkaz listinou, kdy žalobkyně předložila svůj platný cestovní doklad č., ze kterého byla pořízena kopie. Účastník správního řízení prohlašuje, že kopie jeho cestovního dokladu zcela odpovídá skutečnosti, kdy veškeré údaje uvedené v cestovním dokladu, záznamy o překračování státních hranic, povolení k pobytu, víza a další údaje na pořízených kopiích, odpovídají všem skutečným údajům v cestovním dokladu k dnešnímu dni. Uvedeno dále, že kopie předmětného cestovního dokladu je přílohou tohoto záznamu, pod tím mimo jiné podpis žalobkyně a skutečně ve spise jsou pak založeny kopie uvedeného cestovního dokladu žalobkyně.

17. 2. 2014 byl sepsán Protokol o vyjádření účastníka správního řízení sepsaný dle ust. § 18 odst. 1 správního řádu s žalobkyní, za účasti jejího zmocněnce Mgr. M. S., když z tohoto protokolu vyplývá, že na všechny položené otázky správním orgánem žalobkyně odpovídala stejně, a to tak, že odmítá vypovídat, přičemž kladeným otázkám rozuměla. 25. 3. 2014 si vyžádala PČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend Brno, stanovisko Ministerstva vnitra k oprávněnosti pobytu žalobkyně na území ČR.

Ministerstvo vnitra sdělilo, že žalobkyně podala dne 24. 11. 2012 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu a žádost o vydání dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území z důvodu dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. Žádost o trvalý pobyt byla nejprve podána z důvodu § 67 uvedeného zákona, tedy po azylu. Žádost o trvalý pobyt dle § 67 byla podána v souladu s ust. § 69 odst. 3 téhož zákona ministerstvu. Tím, že žádost dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území byla podána v době platnosti výjezdního příkazu a nebylo o ní do skončení platnosti výjezdního příkazu rozhodnuto, počínaje dnem 26. 10. 2011 se pobyt cizinky na území ve smyslu ust. § 60 odst. 7 začal pokládat za pobyt na dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území. Ministerstvo za této situace shledalo, že jsou naplněny podmínky pro udělení požadovaného dlouhodobého víza, učinilo záznam do spisu o tom, že cizince bude vízum uděleno, nicméně k jeho skutečnému udělení ve smyslu § 51 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb. nikdy nedošlo. Řízení o žádosti udělení tohoto dlouhodobého víza tak nebylo skončeno a v tomto neskončeném řízení bylo rozhodnuto až dne 7. 8. 2013 a to tak, že dlouhodobé vízum cizince uděleno nebylo.

V souladu s právním názorem NSS vysloveným v rozsudku, č. j. 9As 81/2013-27 je dlouhodobé vízum neuděleno okamžikem, kdy o jeho neudělení správní orgán rozhodne, tedy okamžikem, kdy je do spisu o tomto rozhodnutí učiněn záznam. Tím, že se dlouhodobé vízum pokládá za neudělené dnem rozhodnutí o jeho neudělení, je to v praxi den, kdy byl

o rozhodnutí o neudělení víza učiněn záznam do spisu. V případě výše uvedené cizinky byl tedy její pobyt na území v době od 26. 10. 2011 do 6. 8. 2013 oprávněným pobytem dle § 60 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb. Mělo se tedy za to, že po tuto dobu na území pobývá na dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území z důvodu § 33 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. Nutno dodat, že tak jak je uvedeno v CIS, výše uvedená cizinka podala ve smyslu § 180e zákona o pobytu cizinců žádost o nové posouzení důvodů neudělení tohoto dlouhodobého víza, přičemž Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců na základě této žádosti usoudila, že v případě účastnice řízení jsou dány důvody pro neudělení tohoto víza. Poznamenal, že podání žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza nemá ve smyslu ust. § 180e odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. odkladný účinek.

Žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území ze dne 11. 3. 2013 byla podána v době, kdy cizinka na území pobývala na základě fikce dle § 60 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb. a žádnou další fikci nezaložila. Dlouhodobé vízum nebylo uděleno z důvodu dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., a to dnem 13. 3. 2013, kdy bylo rozhodnutí o neudělení víza poznamenáno do spisu. Žádost o nové posouzení důvodů neudělení tohoto víza nemá ze zákona odkladný účinek, a tedy neměnilo nic na tom, že vízum nebylo uděleno dnem 13. 3. 2013.

Žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu dle ust. § 42a zákona č. 326/1999 Sb. byla cizinkou podána dne 12. 3. 2013, tedy v době, kdy se na cizinku vztahovala fikce pobytu na doposud neudělené dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území dle ust. § 60 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., jak už bylo uvedeno výše. Ministerstvo vnitra řízení o této žádosti zastavilo dle ust. § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. s tím, že cizinka nebyla oprávněna tuto žádost podat ministerstvu na území, ale pouze na zastupitelském úřadu. Dle názoru Ministerstva vnitra byla žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podána v rozporu s ust. § 42a odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb. Ust. § 42 odst. 6 tohoto zákona sice stanoví, že žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území je cizinec oprávněn podat v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů, nicméně dle správního orgánu se musí jednat o dlouhodobé vízum, které bylo cizinci vydáno, resp. uděleno, nikoliv o fikci pobytu na zatím neudělené dlouhodobé vízum, které navíc nemusí být cizinci nakonec vůbec uděleno. Ministerstvo přitom vychází z formulace věty druhé ust. § 42a odst. 6 zákona za spojkou „nebo“, ze které jednoznačně plyne, že žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny na území může být podána také v průběhu pobytu na povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za jiným účelem. Z dikce: „*vydané za jiným účelem*“, je patrné, že cizinec může podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu pouze v průběhu již povoleného dlouhodobého pobytu na území. Termín „*v průběhu pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů*“ je tedy třeba vyložit v kontextu celého ust. § 42a odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., také tak, že se jedná o pobyt na dlouhodobé vízum, které bylo již uděleno. Pokud zákon u vyššího pobytového oprávnění, kterým je v daném případě povolení k dlouhodobému pobytu, vyžaduje, aby v době podání žádosti dle § 42a bylo toto oprávnění vydané, pak je zřejmé, že tento požadavek se musí uplatnit i v případě nižšího pobytového oprávnění, kterým je dlouhodobé vízum. Nelze tedy dle názoru ministerstva směšovat fikci pobytu na ještě neudělené dlouhodobé vízum dle ust. § 60 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb.

s podmínkou povoleného pobytu na toto vízum, jak vyplývá z ust. § 42a odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb.

S tím úzce souvisí i otázka, zda se v případě takto podané žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu uplatní fikce ve smyslu § 47 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. Tedy, zda fikce pobytu na ještě neudělené dlouhodobé vízum dle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců se „přemění“ ve fikci dle § 47 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. podáním žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu dle § 42a zákona č. 326/1999 Sb. Dle názoru ministerstva nikoliv, a to z následujících důvodů.

Dle ust. § 47 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle odst. 1, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.

Vzhledem k tomu, že dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území nebylo cizince nikdy uděleno, nemůže se na ni vztahovat ani ust. § 47 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., které hovoří o tom, že se dosavadní dlouhodobé vízum pokládá za platné i poté, co uplynula jeho platnost, až do doby pravomocného rozhodnutí o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Pokud dlouhodobé vízum nebylo nikdy uděleno, nebylo tedy nikdy platné a není tak splněn jeden ze základních předpokladů pro to, aby se na cizinka vztahovalo ust. § 47 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. a mohla tedy na území ČR pobývat oprávněně. I když tedy nebylo o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, dle § 42a zákona č. 326/1999 Sb., kterou cizinka podala dne 12. 3. 2013, v důsledku podaného odvolání, doposud pravomocně rozhodnuto, tato žádost ji neopravňuje k pobytu na území.

V průběhu řízení se k věci písemně vyjádřila žalobkyně dne 19. 5. 2014 prostřednictvím svého právního zástupce, že výklad předmětného ustanovení užitého MV ČR OAMP je nesprávný z následujících důvodů. Dle ust. § 42a odst. 6 platí, že *v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem může cizinec žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podat na území ministerstvu*. Dle názoru žalobkyně je nutné citované ustanovení vykládat tak, jak je doslova napsáno. Z doslovného znění vyplývá, že k podání předmětné žádosti přímo Ministerstvu vnitra na území ČR lze v případě, kdy je cizinci *vydáno povolení* k dlouhodobému pobytu nebo v případě, kdy cizinec *pobývá* na území ČR na základě víza k povolení pobytu nad 90 dnů. V druhém případě ze zákonné dikce vyplývá, že cizinec musí na vízum k pobytu nad 90 dnů na území pobývat (tedy včetně § 60/7 zákona č. 326/1999 Sb.), nikoliv ovšem, že mu musí být takové vízum již vydáno. S ohledem na uvedené je zřejmé, že cizinec může postupovat v souladu s ust. § 42a odst. 6 předmětného zákona při podání žádosti i v případě, kdy pobývá na území ČR, podal žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) a tomuto **svědčí dle ust. § 60 odst. 7 zákonná fikce pobytu, neboť se pobyt takového cizince považuje za pobyt na vízum k pobytu nad 90 dnů, a to až do pravomocného rozhodnutí o jeho žádosti.**

Obviněná z přestupku souhlasí s názorem MV ČR, OAMP, v tom, že žádost dle ust. § 42a odst. 6 citovaného zákona je cizinec oprávněn podat v případě, že mu bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, než za účelem sloučení rodiny, ovšem již nelze nutnost vydání povolení dovozovat i v případě víza k pobytu nad 90 dnů. Z dikce „vydané za jiným účelem“ je nutno vztáhnout toliko a pouze k povolení k dlouhodobému pobytu a nikoliv i k vízu k pobytu nad 90 dnů, jak nesprávně dovozuje MV ČR, OAMP. Dikce „vydané za jiným účelem“ je nutné za použití gramatické výkladové metody dospět pouze k jedinému závěru, a to, že tato dikce rozvíjí v kontextu celého zákona č. 326/1999 Sb. pouze povolení k dlouhodobému pobytu, s ohledem na skutečnost, že předmětné zákonné ustanovení se vztahuje k žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, tedy za jedním z více účelů, pro které zákonodárce umožnil získání dlouhodobého povolení k pobytu. Citovaná zákonná fikce pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu stanovuje, že na cizince se má hledět tak, jakoby mu bylo vydáno vízum dle ust. § 33 předmětného zákona, a proto je cizinec oprávněn postupovat v případě podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny dle ust. § 42a odst. 6 předmětného zákona. Pro podložení tvrzeného obvinění odkazuje na samotný smysl ust. § 60 odst. 7 předmětného zákona, kdy tento spatřuje ve skutečnosti, aby byla zachována právní jistota cizince a nedocházelo k postupům v rozporu se zásadou hospodárnosti, spočívající v tom, že cizinci, kteří pobývají de iure legálně na území ČR, budou nuceni pouze za účelem podání žádosti vycestovat na území státu, jehož je státním občanem. V opačném případě by vznikaly neodůvodněné náklady nejen cizinci, ale současně České republice, vyplývající z nutnosti přeposlání žádosti cizince z příjímacího Zastupitelského úřadu na území České republiky Ministerstvu vnitra ČR.

Dne 30. 5. 2014 pod č. j. KRPB-87135/PŘ-2014-060026 vydalo Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend rozhodnutí, kdy rozhodlo tak, že žalobkyně je vinna spácháním přestupku podle § 156 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., kterého se dopustila tím, že v době ode dne 7. 8. 2013 do dne 17. 2. 2014 se zdržovala na území České republiky po uplynutí platnosti víza nebo pobytu na území stanovené vízem, ač k tomu není oprávněna a nesplnila tak povinnost vyplývající z ust. § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., kdy je cizinec povinen pobývat na území České republiky pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak.

Za tento přestupek se obviněné podle § 156 odst. 4 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. ukládá pokuta ve výši 3.000 Kč, dále byla zavázána k náhradě nákladů řízení o přestupku ve výši 1.000 Kč.

Pokud pak jde o odůvodnění rozhodnutí, správní orgán vyšel z názoru, který byl předestřen ve stanovisku Ministerstva vnitra z 27. 3. 2014 a dodal, že 18. 3. 2014 bylo doručeno na OCP OPA Brno Vyjádření k zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění pod č. j. KRPB-42344/CJ-2014-060026-SV od zástupce jmenované, ve kterém mimo jiné uvádí:

S účastnicí řízení bylo zahájení řízení o správním vyhoštění z důvodu, že z lustrace v CIS vyplývá, že se nejméně od 17. 2. 2014 zdržuje na území ČR bez víza, ač k tomu není oprávněna. K tomu právní zástupce účastnice řízení uvádí, že účastnice řízení dne 17. 2. 2014

i v současnosti pobývala a pobývá na území ČR oprávněně v souladu s ust. § 47/2 zákona č. 326/1999 Sb. Správní orgán poukázal na doručené vyjádření Ministerstva vnitra OAMP k oprávněnosti pobytu žalobkyně ze dne 27. 3. 2014, ve kterém je jasně uvedeno, že jmenovaná pobývá na území ode dne 7. 8. 2013 bez platného víza či oprávněného pobytu.

Uvedl, že dle ust. § 103 zákona č. 326/1999 Sb. je cizinec, mimo povinností stanovených v tomto ustanovení tohoto zákona, dále povinen dle písm. n) pobývat na území České republiky pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak.

Podle ust. § 156 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., se cizinec dopouští přestupku tím, že nesplní povinnost podle § 103 písm. h), j), m) nebo n).

Podle ust. § 18 zákona č. 326/1999 Sb. může cizinec pobývat na území přechodně bez víza, stanoví-li tak přímo použitelný právní předpis Evropských společenství a není-li v souladu s tímto právním předpisem, mezinárodní smlouvou nebo nařízením vlády /§ 181 písm. a)/ stanoveno jinak, stanoví-li tak v souladu s přímo použitelným právním předpisem Evropských společenství mezinárodní smlouva nebo vláda svým nařízením /§ 181 písm. b)/, je-li občanem Evropské unie, je-li ve výkonu zabezpečovací detence, vazby nebo ve výkonu trestu odnětí svobody; tento cizinec současně může po dobu tohoto výkonu pobývat na území i bez cestovního dokladu, umístěn v policejní cele nebo v zařízení pro zajištění cizinců; tento cizinec současně může po dobu tohoto umístění pobývat na území i bez cestovního dokladu, je-li mladší 15 let po dobu hospitalizace, pokud přicestoval s jiným cizincem, v jehož cestovním dokladu je zapsán a tento cizinec vycestoval z území; cizinec mladší 15 let může po dobu hospitalizace pobývat na území i bez cestovního dokladu, jako nezletilé dítě na základě předběžného opáření příslušného orgánu umístěn do zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc anebo do ústavu pro péči o dítě nebo na základě předběžného opatření příslušného orgánu nebo rozhodnutí příslušného orgánu sociálně-právní ochrany dětí svěřen do péče fyzické osoby, je-li držitelem dokladu o povolení dlouhodobého nebo trvalého pobytu na území jiného smluvního státu a doba pobytu na území nepřekročí tři měsíce, je-li žákem, který není státním příslušníkem členského státu Evropské unie, ale který má bydliště v jiném členském státě Evropské unie a cestuje na školní výlet v rámci Evropské unie jako člen skupiny žáků, doprovázené učitelem, a je uveden na seznamu žáků vydaném školou na jednotném formuláři, v němž se uvede totožnost žáků, účel a délka jejich pobytu anebo průjezdu, je-li rodinným příslušníkem občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, držitelem trvalého pobytu na území jiného členského státu Evropské unie a doba pobytu na území nepřekročí tři měsíce, nebo je-li držitelem povolení k trvalému pobytu s přiznaným právním postavením dlouhodobě pobývajících rezidenta v Evropském společenství na území jiného členského státu Evropské unie a doba pobytu na území nepřekročí tři měsíce, nebo je-li rodinným příslušníkem občana Evropské unie, jehož krátkodobé vízum pozbylo platnost, pokud na území pobývá s občanem Evropské unie a doba pobytu na území nepřekročí tři měsíce.

Jmenovaná nesplňuje ani jednu z podmínek uvedených v předchozím odstavci, a ani dalších ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., dle kterých by byla oprávněna k pobytu na území České republiky bez víza. Dále se na jmenovanou nevztahuje ani výsada Mezinárodní

smlouvy mezi Evropským společenstvím nebo Českou republikou a dotčenými státy uvedenými v příloze II. Nařízení rady (ES) č. 539/2001, kdy jsou občané osvobozeni od vízové povinnosti pro pobyt na území.

V rámci správního řízení byl proveden dne 17. 2. 2014 v souladu s ust. § 53 zákona č. 500/2004 Sb., důkaz listinou, a to kopie cestovního dokladu, jehož kontrolou nebyl zjištěn žádný aktuální záznam, na základě kterého by byla jmenovaná oprávněna pobývat na území České republiky či členského státu Evropské unie.

Z výše uvedeného vyplývá, že jmenovaná pobývala na území České republiky ode dne 7. 8. 2013 do dne 17. 2. 2014 bez platného víza nebo oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněna. Tímto svým jednáním porušila ust. § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., neboť cizinec je povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak.

Dle § 156 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb. se cizinec dopustí přestupku tím, že nesplní povinnost podle § 103 písm. h), j), m) nebo n). Z výše uvedených skutečností je zřejmé, že předmětný přestupek byl policisty OCP OPA Brno spolehlivě zjištěn a v tomto konkrétním případě k vyřízení přestupku nestačí domluva. Toto protiprávní jednání nebylo projednáno v blokovém řízení v souladu s § 84 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., neboť jmenovaná za přestupek nebyla ochotna blokovou pokutu zaplatit.

Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala včas odvolání, neboť s rozhodnutím nesouhlasila, nesouhlasila s výkladem příslušných zákonných ustanovení zákona o pobytu cizinců, tak jak je provedl správní orgán I. stupně.

7. 7. 2014 pod č. j. CPR-9935-2/ČJ-2014-930310-C224 vydalo Ředitelství služby cizinecké policie rozhodnutí, kdy rozhodlo tak, že napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzuje a podané odvolání zamítá.

Ve svém odůvodnění mimo jiné uvedlo, že na základě žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území České republiky dle ust. § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, s ohledem na podání žádosti o povolení k trvalému pobytu dle ust. § 67 citovaného zákona, účastníci řízení vzniklo pouze oprávnění k pobytu do doby, než bude rozhodnuto o žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území České republiky dle ust. § 33 odst. 1 písm. c) citovaného zákona. Toto oprávnění vyplývá z ust. § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, které není ve smyslu zákona o pobytu cizinců vízem za účelem strpění pobytu na území České republiky, ale umožňuje účastníci řízení pouze pobývat na území České republiky do doby, než bude o předmětné žádosti rozhodnuto.

Z ostatních podaných žádostí, které účastnice řízení učinila dle zákona, nevyplývají účastníci řízení žádná oprávnění k pobytu na území České republiky dle ust. § 60 odst. 7, ani dle ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tudíž zde účastnice řízení od okamžiku zamítnutí žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území České republiky dle ust. § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (tedy od 7. 8. 2013), které podala k žádosti o povolení k trvalému pobytu, pobývá neoprávněně. Aby účastnice

řízení mohla dosáhnout na tzv. fikci pobytu podle ust. § 47 odst. 2 a podle ust. § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, musí podaná žádost splňovat veškeré zákonné podmínky, což v případě účastnice řízení nebylo splněno.

Účastnice řízení se všemi možnými žádostmi, ke kterým zákon za určitých skutkových okolností přiznává tzv. fikci pobytu, domáhala přiznání oprávnění pobytu, přičemž nelze k těmto žádostem přihlížet v rámci naplnění skutkové podstaty projednávaného přestupku.

Na základě výše uvedených skutečností dospěl odvolací správní orgán k závěru, že v daném případě neshledal důvody pro vyhovění odvolání podaného účastnicí řízení a neshledal důvody ke zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

Posouzení věci soudem.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud v Brně na základě skutečností uvedených ve správních spisech dospěl k závěru, že pokud jde o skutkový stav, ten je mezi žalobkyní a žalovaným i správním orgánem I. stupně nesporný, mezi účastníky je spor o výklad ust. § 47 odst. 2 a § 60 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb.

Krajský soud v Brně zde uvádí, že výklad těchto dvou ustanovení zákona o pobytu cizinců, tak jak byl proveden žalobkyní, soud nepokládá za správný, a v tomto směru se ztotožňuje s právním názorem vysloveným správním orgánem I. stupně i žalovanou a rozhodnutí těchto správních orgánů nepokládá za nepřezkoumatelné, když žalobkyně nepřezkoumatelnost spatřovala v tom, že na výklad uvedených dvou ustanovení zákona o pobytu cizinců má jiný náhled žalobkyně a žalovaný. Toto však nemůže být důvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.

Z podkladů, které jsou založeny ve správním spise, ale i z toho, co bylo uvedeno samotnou žalobkyní i správním orgánem I. stupně i žalovanou vyplývá, že v době, kdy žalobkyně podala na Ministerstvo vnitřní záležitostí ČR žádost o trvalý pobyt občana 3. státu, podala i žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. (§ 33 odst. 1 písm. c) – ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, který v době platnosti oprávnění k pobytu, jehož platnost nelze prodloužit, požádal na území o vydání povolení k trvalému pobytu) a o této žádosti ještě nebylo rozhodnuto, podala dne 11. 3. 2013 žádost o udělení víza nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, kterou tedy podala v době, kdy na území ČR pobývala na základě fikce dle § 60 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb. Vízum jí nebylo uděleno dle ust. § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. Ve věci bylo rozhodnuto 13. 3. 2013, když rozhodnutí o neudělení víza bylo poznamenáno do spisu (žádosti nebylo vyhověno).

12. 3. 2013 pak žalobkyně podala další žádost, a to o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území dle § 42a zákona č. 326/1999 Sb., a to v době, kdy se na ni vztahovala fikce pobytu na doposud neudělené dlouhodobé vízum nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území dle § 60 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb. Ministerstvo vnitra rozhodnutím z 30. 9. 2013 řízení zastavilo dle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců (§ 169 odst. 8 písm. c/ – usnesením se také zastaví řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, jestliže cizinec podal žádost na území, ač k podání žádosti na území není cizinec oprávněn.

Na základě těchto skutečností, které byly predestřeny, soud uvádí toto:

Dle § 42a odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území (dále jen „společné soužití rodiny“) je oprávněn podat cizinec, který je manželem cizince s povoleným pobytem.

Dle § 42a odst. 4 žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podává cizinec na zastupitelském úřadu.

Podle odst. 5 § 42a v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem může cizinec žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podat na území ministerstvu.

Žalobkyně podala žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území na ministerstvu, řízení však bylo dle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců zastaveno, neboť, jak žalovaný uvedl, nebyla oprávněná žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podat na ministerstvu, ale pouze na zastupitelském úřadu, neboť jí podávala v době, kdy jí vízum k pobytu nad 90 dnů ani povolení k dlouhodobému pobytu nebylo uděleno.

Podle § 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.

Podle § 47 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Podle odst. 4 § 47 pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, ačkoliv žádosti byla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odst. 1 až 3, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.

Podle § 47 odst. 6 vízum povolení k dlouhodobému pobytu nebo oprávnění k přechodnému pobytu uvedené v odst. 5 nebo v § 42c odst. 2 se považuje za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí u podané žádosti, pokud cizinec

a) podal na území žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, povolení k dlouhodobému pobytu rezidenta jiného členského státu Evropské unie, povolení k dlouhodobému pobytu za účelem vědeckého výzkumu, zaměstnanecké karty nebo modré karty nebo o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 odst. 4

b) byl k podání žádosti na území podle odst. 5, § 42 odst. 5 a § 42c odst. 2, § 42f odst. 2, § 42g odst. 5 a § 42i odst. 3 písm. a) oprávněn a

c) doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, povolení k dlouhodobému pobytu nebo oprávnění k přechodnému pobytu uvedeného v odst. 5 nebo § 42c odst. 2 uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu.

Podle § 60 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., pokud o žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území, cizinec podal žádost v době platnosti oprávnění k pobytu a byl podle § 69 oprávněn podat na území žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, považuje se jeho další pobyt na území za pobyt na toto vízum, a to až do rozhodnutí o žádosti; v této době není cizinec oprávněn podat na území žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo další žádost o vydání povolení k trvalému pobytu.

Soud uvádí, že žalobkyně pobývala na území České republiky legálně od 24. 10. 2011, kdy podala žádost o vízum nad 90 dnů za účelem strpění, a to po dobu, pokud o této její žádosti nebude rozhodnuto. O její žádosti bylo rozhodnuto pak dne 7. 8. 2013, kdy její žádosti nebylo vyhověno, rozhodnutí nabylo právní moci téhož dne vyznačením ve spise. Bylo tedy rozhodnuto tak, že vízum jí nebylo uděleno.

Žalobkyně pobývala tedy oprávněně na území České republiky od 24. 10. 2011, jak soud uvedl, kdy zde pobývala na fikci pobytu, když takto to bylo do 7. 8. 2013, kdy žalobkyni vízum uděleno nebylo a nebylo ani rozhodnuto o povolení k dlouhodobému pobytu (před podáním žádosti o fikci pobytu nad 90 dnů probíhalo řízení o udělení mezinárodní ochrany).

Soud se ztotožňuje s názorem, že další fikci pobytu žalobkyně nezaložila. V době, kdy na území České republiky pobývala na fikci pobytu, na základě žádosti z 24. 10. 2011, podala žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, a to Ministerstvu vnitra. Žalobkyně uvádí, že tuto žádost podala na základě § 42a odst. 1. Soud má však také za to, že tuto žádost dle ust. § 42a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., zde podat nemohla, neboť se na ni nemohlo vztahovat ust. § 47 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., dle kterého může žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem podat cizinec, ovšem nejpozději před uplynutím platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a žalobkyni žádné povolení k dlouhodobému pobytu vydáno nebylo.

Žalobkyni tedy svědčilo legální povolení pobývat na území České republiky pouze z titulu její žádosti z 24. 10. 2011, tedy z titulu žádosti o vízum nad 90 dnů za účelem strpění, a to do skončení tohoto řízení, což bylo 7. 8. 2013. Po uplynutí této lhůty žalobkyně pobývala na území České republiky bez víza, bez povolení k dlouhodobému pobytu, a to nejméně do dne 17. 2. 2014, kdy tato skutečnost byla zjištěna Policií České republiky, když tohoto dne se žalobkyně dostavila na Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie.

Žalobkyně naplnila ust. § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., dle něhož je cizinec mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona, dále povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak.

V případě žalobkyně bylo prokázáno, že v období od 7. 8. 2013 do 17. 2. 2014 pobývala na území České republiky zcela evidentně bez víza, neboť dne 7. 8. 2013 nebylo vyhověno její žádosti o udělení víza nad 90 dnů pro strpění a žádnou další fikci víza či pobytu nezaložila.

Podle § 156 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., cizinec se dopustí přestupku tím, že nesplní povinnost podle § 103 písm. h), j), m), nebo **n)** nebo u).

Žalobkyně se tedy přestupkového jednání dle tohoto zákonného ustanovení dopustila a v souladu s ust. § 156 odst. 4 písm. c) jí byla uložena pokuta, která může být do výše 5.000 Kč za přestupek dle odst. 1 písm. **h)**, j), l) nebo p) nebo odst. 3.

Žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 3.000 Kč tedy v zákonem stanové sazbě a její výše byla také řádně odůvodněna, s čímž se soud ztotožňuje.

Pokud pak v žalobě žalobkyně namítá, že rozhodnutí ze 7. 8. 2013 jí nebylo doručeno, tedy rozhodnutí o tom, že nebylo vyhověno její žádosti o udělení víza nad 90 dnů pro strpění, a že se o něm ani tedy nemusela dozvědět, neboť rozhodnutí bylo pouze poznamenáno do spisu, soud zde uvádí, že skutečně z rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 9As 81/2013-27 ze dne 27. 9. 2013 vyplývá, že dlouhodobé vízum je neuděleno okamžikem, kdy o jeho neudělení správní orgán rozhodne, tedy okamžikem, kdy je do spisu o tomto rozhodnutí učiněn záznam. Rozhodnutí o neudělení víza je sice rozhodnutím správního orgánu ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s., nemusí však splňovat náležitosti podle § 67 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, neboť není správním rozhodnutím vydaným ve formálním správním řízení podle § 9 správního řádu. Na řízení o žádosti o udělení dlouhodobého víza se tak nepoužijí ustanovení části druhé a třetí správního řádu, správní orgán postupuje podle procesních ustanovení zákona o pobytu cizinců a obdobně podle části čtvrté správního řádu. Sdělení důvodů neudělení dlouhodobého víza nelze považovat za vlastní rozhodnutí o neudělení víza, ale za úkon správního orgánu následující po rozhodnutí o neudělení víza.

Soud tedy s ohledem na shora citované skutečnosti v odůvodnění tohoto rozsudku uvedené dospěl k závěru, že žaloba důvodná není, a proto dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) žalobu zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.

Žalobkyně ve věci neměla úspěch, pokud jde o žalovanou, ta byla úspěšná, žádné náklady řízení nad běžnou úřední činností jí nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. února 2016

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně